

Arrest

nr. 316 319 van 13 november 2024
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 december 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 oktober 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 juni 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juli 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor verzoeker.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, diende een verzoek om internationale bescherming in op 14 februari 2022.

Op 30 mei 2023 en 11 juli 2023 werd verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS of verweerder), bijgestaan door een tolk die het Pasjtoe machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

Op 30 oktober 2023 nam het CGVS de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, I. N., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent Pashtoun van origine, soennitisch moslim en geboren in A. dorp, Sorkhrod district, Nangrahar provincie. Zolang u zich kon herinneren woonde u in de wijk Q., in Jalalabad, Nangrahar provincie.

Na een opleiding van een maand, werkte u ongeveer 2 maanden voor de Afghan Local Police (ALP) als chauffeur voor een commandant in uw district, A. D. K.

Toen Jalalabad overgenomen werd door de taliban, 1 dag voor de machtsovername in Kabul, vertrok u naar Kabul waar u verbleef bij uw zus. Op de 3de dag na de machtsovername werd u gebeld door een onbekend nummer, u werd bedreigd. U verliet het land op de 5de dag na de machtsovername.

U was ongeveer 6 maanden onderweg alvorens u aankwam in België op 13/02/2022 en daags nadien een verzoek om internationale bescherming indiende.

Na uw vertrek kwamen de taliban 2 keer bij uw huislang. De eerste keer gaven ze een meldingsbrief en 20 dagen later gaven ze een driebrief[sic], beide aan u gericht.

Uw vader vertrok na u ook Afghanistan en verblijft momenteel in Pakistan. Hij werkte bij de speciale eenheid in Laghman en vervolgens in Nangarhar.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u kopieën neer van volgende documenten: uw paspoort, uw badge van de ALP, uw bankkaart, een opleidingscertificaat, een waarderingsbrief, uw schoolkaart, de taskara's van uw familieleden, een werkcertificaat van uw vader, een meldingsbrief van de taliban, een dreigbrief van de taliban, een foto van u toen u uw school afrondde, foto's van tijdens uw werk, foto's van uw vader tijdens zijn werk. Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud toonde u een filmpje op uw gsm waarin uw vader u uitlegt hoe u een wapen moet hanteren.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Er kan immers geen geloof gehecht worden aan uw bewering een vrees te koesteren omwille uw werkzaamheden bij de ALP. Dit omwille van onderstaande redenen.

Vooreerst was u niet in staat uw werk als chauffeur bij de ALP aannemelijk te maken.

Ten eerste stonden uw verklaringen niet met de informatie beschikbaar op het CGVS.

- U verklaarde dat u zich 3 maanden en 21 dagen voor de machtsovername in augustus 2021 aanmeldde bij de ALP (CGVS I, p.8). Uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de ALP sinds September 2020 geen financiering meer kreeg van de Verenigde Staten die de volledige kosten van de ALP op zich nam. Uit diezelfde informatie blijkt dat in april 2021 bijna de gehele ALP ontmanteld werd en in andere Afghaanse diensten werd opgenomen (zie map 'landeninformatie'). Dat u zich dan in april of mei 2021 nog kon aanmelden bij de ALP, er een opleiding van een maand volgde, er een badge ontving op 22/3/1400 (i.e., 12/06/2021 in de Gregoriaanse kalender) die een jaar geldig was en u vervolgens in dienst trad van de ALP, valt dan ook geenszins te rijmen met bovenstaande informatie.

- Geconfronteerd met deze informatie stelde u dat de controle overging naar het Urdu of leger, maar dat de mahali of lokale politie wel nog bestond en er geen verandering was in het systeem of de constructie (CGVS II, p.10). Zoals blijkt uit de bijgevoegde informatie vond er wel degelijk een verandering plaats: leden van de ALP sloten aan bij de Afghan National Police (ANP) of bij de Afghan National Army Territorial Forces (ANA-TF).

- Wat betreft de door u neergelegde kopieën van uw werk bij de ALP, met name uw opleidingscertificaat, uw badge en een waarderingsbrief, dient gewezen te worden op de informatie beschikbaar op het CGVS waaruit blijkt dat allerhande documenten wegens de hoge corruptiegraad in Afghanistan eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021, beschikbaar op https://www.cqvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_Afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_O.pdf).

- Uit de foto's die u neerlegde van u tijdens uw werk kan nergens worden afgeleid dat u voor de ALP werkzaam was.

Ten tweede dient nog gewezen te worden op volgende merkwaardigheden in uw verklaringen betreffende uw tijd bij de ALP.

- Het is opmerkelijk dat hoewel u een maand opleiding had, u stelde dat jullie het hier enkel hadden over de Kalasnikov, jullie leerden salueren en de rangen leerden (CGVS II, p. 9&10).

Er kan redelijkerwijze verwacht worden dat er tijdens deze opleiding van een maand ook andere zaken aan bod zouden komen.

- U verklaarde dat u na uw opleiding als chauffeur van de commandant van het district Khogyani, Nangharar aan de slag ging (CGVS I, p. 7). Uw kennis over de routes die u nam waren echter gebrekkig. Wanneer u gevraagd werd welke dorpen u passeerde wanneer u met de commandant vanuit het districtscentrum de verschillende checkpoints ging bezoeken, verklaarde u dat er onderweg dorpen en wegen waren, maar dat u de namen daarvan niet kende (CGVS II, p.10-11). U stelde dat u er niet lang werkte en dus geen ervaring

opgebouwd had, dat de commandant bevelen gaf en u hem niet vroeg naar de namen van bepaalde dorpen of wegen (CGVS II, p.10-11). Dit is echter geen afdoende uitleg voor uw totaal gebrek aan kennis aangezien u tijdens uw dienst ongeveer 30 dagen met hem rondreed (CGVS I, p.11) en er van u als chauffeur wel een minimum aan geografische kennis van het district waar u werkte, verwacht kan worden.

- U had geen enkele informatie over de commandant waarmee u rondreed, A. D. K. (CGVS II, p.6). Behalve zijn rang en wat hij deed, wist u niets over hem (CGVS II, p.6). Aangezien u 2 à 3 maanden voor hem werkte, u tijdens deze periode ongeveer 30 dagen met hem naast u rondreed en hij een vriend van uw vader was (CGVS I, p.11 / CGVS II, p. 6), kan er wel van u verwacht worden dat u over meer kennis over uw commandant beschikt.

- Het is merkwaardig dat u als lid van de ALP in het district Khogyani bovendien geen enkele kennis had over de talibs in het district. U stelde dat u niet lang in dienst was en ze u er niet veel over verleiden (CGVS I, p. 8). Van iemand die aangeeft deel uit te maken van de ALP, een lokale ordehandhavinginstantie, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij hiervan op de hoogte is. Te meer u tegelijkertijd verklaarde dat de taliban in dit district actief was en aanvallen uitvoerden op de controleposten van de ALP (CGVS I, p. 7).

Aangezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw werkzaamheden bij de ALP, kan er bijgevolg geen geloof gehecht worden aan uw bewering dat u omwille hiervan bedreigd werd door de taliban (CGVS I, 13).

Voorts maakte u niet aannemelijk dat u omwille van de werkzaamheden van uw vader voor de voormalige overheid nood heeft aan bescherming.

Ten eerste dient gewezen te worden op volgende merkwaardigheden.

- Uw kennis over zijn werkzaamheden was zo goed als onbestaande. U verklaarde louter dat hij tewerkgesteld was bij de speciale eenheden in de provincie Laghman en vervolgens in de provincie Nangarhar. Verder had u echter geen enkele informatie (CGVS I, p.5; CGVS II, p.7).

- Het certificaat dat u neerlegde betreffende zijn werk betreft slechts een kopie. Zoals hierboven reeds werd aangehaald blijkt uit de beschikbare informatie dat allerhande documenten wegens de hoge corruptiegraad in Afghanistan eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt.

- Uit de foto's die u neerlegde van uw vader noch uit het door u getoonde filmpje, kan nergens uit worden opgemaakt dat hij werkzaam was voor de speciale eenheden.

- Hoewel u beweerde dat uw vader in gevaar was, wist u niet wanneer uw vader Afghanistan verliet noch informeerde u zich bij hem hierover omdat u dit niet belangrijk vond (CGVS II, p. 8&9). Een dergelijke gebrek aan interesse doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw bewering dat uw vader in gevaar was.

Ten tweede, dient, indien er geloof gehecht kan worden aan de werkzaamheden van uw vader voor de voormalige overheid, gewezen te worden op het volgende.

- Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalt aan dat uw vader momenteel in Pakistan verblijft (CGVS I, p.3). Rekening houdend met uw verklaringen en de beschikbare informatie kan gesteld worden dat de problematische situatie van uw vader plausibel is.

- Voor wat uw situatie betreft, kan vooreerst worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt echter geen dergelijke zaken aan. Immers er kon geen enkel geloof worden gehecht aan uw bewering lid te zijn van de ALP. Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken. Hoewel u verklaarde dat uw moeder soms wordt lastig gevallen of dreigbrieven ontvangt (CGVS I, p. 4), blijkt evenwel dat zij nog steeds in dezelfde woning in Jalalabad woont (CGVS I, p. 3). Bovendien blijkt nergens uit uw verklaringen dat u persoonlijk een vrees aanhaalt omwille van het werk van uw vader voor de voormalige overheid (zie Verklaring CGVS bij DVZ en CGVS I en II).

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze Sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van September 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_Situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cqvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheids_situatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 September 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een Sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een Sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED'S alien met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 Oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UN AM A <https://unaa.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 Oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 Oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari - 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tai van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers

terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene précaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio- economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Eimi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in élémentaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Eimi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. I België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Eimi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in élémentaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig

heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a/ de Staat; b) partijen of organismes die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt/..) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene précaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn élémentaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen - zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting -, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de précaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio-economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari_en_de_EUAA_COI_Query_Afghanistan_Major_legislative_security-related_and_humanitarian_developments_van_4_november_2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van

zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestanden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de précaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de précaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw élémentaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals:

het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

De documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen.

- Uw identiteit, deze van uw ouders noch uw scholing worden hier in twijfel getrokken.*
- De documenten betreffende het werk van u en uw vader werden reeds hierboven besproken.*
- Wat betreft de door u neergelegde dreigbrieven van de taliban dient er op gewezen te worden dat documenten slechts bewijswaarde hebben voor zover ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig relaas, quod non in casu.*

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Feitenvaststelling, samenwerkingsplicht en bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de feitenvaststelling, samenwerkingsplicht en bewijslast wordt uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Maar indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering alsook redelijke aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen (naar analogie EHRM 21 januari 2011, MSS t. België en Griekenland, punten 352 en 389). Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

3. Bevoegdheid van de Raad

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal beschikt over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier.

Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU. Hij is daarbij verplicht zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van de bestreden beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, Alheto, ptn. 105-106, 118).

4. Stukken en aanvullende nota's

Bij verweerder werden volgende stukken door verzoeker neergelegd, zoals geïventariseerd door verweerder als volgt (kopieën):

- Paspoort VZ
- Badge ALP VZ
- Bankkaart VZ
- Opleidingscertificaat
- Waarderingsbrief
- Werkcertificaat vader
- Meldingsbrief taliban
- Dreigbrief taliban
- Schoolkaart
- Taskara's familieleden
- Foto's VZ: afronding school
- Foto's VZ tijdens werk
- Foto's vader tijdens werk

Verweerder legt in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht:

- (1) EUAA COI “Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf;
- (2) EUAA “Afghanistan Security Situation” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf;
- (3) EASO, “Afghanistan Country Focus” van januari 2022, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf;
- (4) EUAA, “Afghanistan Country Focus” van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/202312/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf;
- (5) EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024 (met vindplaats)
- (6) EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf;
- (7) EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif;

(8) EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf;

(9) UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan” van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosivedevicescivilians-afghanistan>;

(10) COI Focus, “Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban” van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgrs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf.

(11) EUAA COI Query Afghanistan – Major legislative, security-related and humanitarian developments van 2 februari 2024 (met vindplaats)

5. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in het eerste middel de schending aan van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Hij gaat in op de motieven van verweerder, vooreerst in het licht van de vluchtelingenstatus. Zo motiveert verweerder dat hij niet gelooft dat verzoeker nog in april of mei 2021 zich kon aanmelden bij de Afghaanse lokale politie (hierna: ALP), een opleiding kon volgen en een badge kon ontvangen en dit op basis van landeninformatie die aan het administratief dossier is gevoegd. Hiermee geconfronteerd verklaarde verzoeker dat de controle inderdaad overging naar het leger, maar dat de lokale politie wel nog bestond. Verzoeker benadrukt in het verzoekschrift dat hij het dus bij het rechte eind had waar hij stelde dat de controle overging naar het leger. Verder stelt hij, met verwijzing naar de asielinstructies van de UKBA, dat moet rekening gehouden worden met zijn profiel en hij nog jong was toen hij die job deed.

Wat betreft het motief van verweerder over de stukken die verzoeker heeft voorgelegd en meer bepaald dat er in Afghanistan een hoge corruptiegraad heerst waar tal van stukken eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt, stelt verzoeker dat er wel rekening moet gehouden worden met de schriftelijke bewijzen, aangezien deze een positief effect kunnen hebben op de beoordeling van de geloofwaardigheid. Hij stipt aan dat hij vele documenten heeft overhandigd aan verweerder.

Waar verweerder ingaat op de opleiding die verzoeker stelt gekregen te hebben, en motiveert dat het opmerkelijk is dat verzoeker enkel heeft geleerd over het hanteren van een kalasjnikov, ze leerden te salueren en de rangen leerden, haalt verzoeker aan dat hij zich deze elementen herinnert omdat hij daar het meest was in geïnteresseerd.

Verweerder motiveert eveneens dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij als chauffeur werkte voor de commandant van het district aangezien zijn kennis over de dorpen waar hij passeerde, over de commandant zelf en over de talibs van het district eerder gebrekkig is. Verzoeker verklaarde aan verweerder, en ook in het verzoekschrift, dat hij eerder gedurende een beperkte tijd heeft gewerkt als chauffeur en er al een geruime periode voorbij is gegaan sedert hij dat werk heeft beëindigd.

Tot slot citeert verzoeker de passage waarin verweerder ingaat op landeninformatie over personen die vroeger tot de ANSF behoorden in verband met verzoekers vader, dat zijn vader zich in Pakistan bevindt en dat *“rekening houdend met [zijn] verklaringen en de beschikbare informatie kan gesteld worden dat de problematische situatie van [zijn] vader plausibel is”*, maar dat hij als familielid van een persoon die tot de ANSF behoorde enkel in bepaalde gevallen kan te maken krijgen met vervolging, die volgens verweerder niet op verzoeker van toepassing zijn. Zijn moeder blijft evenwel nog steeds in dezelfde woning in Jalalabad. Dienaangaande stelt verzoeker dat hij niet zomaar “een” familielid is, maar wel de zoon van zijn vader, die volgens de taliban de plaats inneemt van zijn vader en dat verweerder hier onvoldoende rekening mee houdt.

Vervolgens gaat verzoeker ook in op de subsidiaire beschermingsstatus.

Er is geen verweernota neergelegd.

Verzoeker verzoekt de Raad om in hoofdorde de vluchtelingenstatus te erkennen, in subsidiaire orde de subsidiaire beschermingsstatus en in uiterst ondergeschikte orde de beslissing te willen vernietigen en het dossier terug te sturen naar verweerder.

6. Beoordeling door de Raad

In het huidige stadium van de procedure, en na grondig onderzoek van het administratief dossier, is de Raad van oordeel dat meer onderzoek vereist is, dermate dat de Raad niet in staat is om zich met voldoende kennis van zaken uit te spreken over het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging in het

licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet voor verzoeker of een reëel risico op ernstige schade op grond van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar Afghanistan.

Zoals hoger aangehaald, moet verzoeker een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Daarnaast dient verweerder ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong. Het Hof van Justitie heeft daarbij opnieuw benadrukt dat de samenwerkingsplicht *“inhoudt dat de beslissingsautoriteit, (...), de verzoeken niet naar behoren kan behandelen en bijgevolg een verzoek niet ongegrond kan verklaren zonder op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen rekening te houden met, ten eerste, alle relevante feiten betreffende de algemene situatie in het land van herkomst en, ten tweede, alle relevante elementen die verband houden met de individuele status en de persoonlijke situatie van de verzoeker.”* Het Hof preciseerde dat wat de relevante feiten betreffende de algemene situatie in het land van herkomst betreft, de lidstaten *“ervoor moeten zorgen dat er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in de landen van herkomst van asielzoekers en, waar nodig, in de landen van doorreis (arrest van 22 november 2012, M., C-277/11, EU:C:2012:744, punt 67)”* (HvJ, C-756/21, X tegen International Protection Appeals Tribunal, Minister for Justice and Equality, Ierland, Attorney General, 29 juni 2023, punten 48-50 en 54-55).

De Raad onderscheidt uit het voorgaande dan ook drie elementen, zijnde de verklaringen, documenten of ander bewijsmateriaal en nauwkeurige landeninformatie die belangrijk zijn voor een zorgvuldige beoordeling van een verzoek om internationale bescherming.

In casu moet de Raad evenwel vaststellen dat hij weliswaar verklaringen heeft van verzoeker, die blijken uit de twee uitvoerige gehoorverslagen, maar dat hij niet beschikt over een vertaling van bepaalde stukken die verzoeker heeft neergelegd, noch op het eerste zicht over afdoende nauwkeurige landeninformatie.

Zo blijkt dat er onder meer geen vertaling werd voorgelegd van wat omschreven wordt als “badge ALP VZ”, “opleidingscertificaat” en “waarderingsbrief”, ook niet partieel, op enkele minimale aspecten na. Zo gaf verzoeker tijdens het eerste gehoor de datum van ontvangst en de vervaldatum van de badge. Wat betreft stukken 4 en 5 deed verzoeker in het eerste gehoor ook verklaringen over de inhoud van het opleidingscertificaat en de waarderingsbrief, doch zonder vertaling van de stukken kan de Raad niet nagaan of de verklaringen van verzoeker stroken met de inhoud ervan.

Artikel 48/6, § 3 van de Vreemdelingenwet bepaalt over de vertaling van stukken als volgt:

“De door de verzoeker voorgelegde stukken dienen, indien zij in een andere taal dan één van de drie landstalen of het Engels zijn opgesteld, vergezeld te zijn van een vertaling in één van de drie landstalen of het Engels.

De verzoeker wordt bij het indienen van het verzoek, in een taal die hij begrijpt of waarvan redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij deze begrijpt, ingelicht over zijn plicht mee te werken om een vertaling te verstrekken, zoals bedoeld in het eerste lid.

Bij gebrek aan een vertaling, zoals bedoeld in het eerste lid, dient de verzoeker de door hem voorgelegde stukken, indien zij in een andere taal dan één van de drie landstalen of het Engels zijn opgesteld, zelf toe te lichten tijdens het persoonlijk onderhoud in voorkomend geval via de aanwezige tolk. Deze toelichting betreft minstens de relevante gegevens van de voorgelegde stukken.

In het geval de verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming indient, (...).

Bij gebrek aan enige vertaling voorzien door de verzoeker, is de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, niet verplicht om elk door de verzoeker voorgelegd stuk in zijn volledigheid te vertalen naar één van de drie landstalen of het Engels. Het volstaat om de door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vastgestelde relevante gegevens te vertalen van de voorgelegde stukken.”

Hieruit blijkt dat het dus dat het volgens lid 2 aan verzoeker toekomt om een vertaling voor te leggen van diens stukken. Echter, de Raad kan niet vaststellen dat aan verzoeker werd gevraagd om een vertaling van de stukken voor te leggen in de zin van artikel 48/6, § 3, tweede lid (zie dienaangaande RvS 19 maart 2001, nr. 94.109). Ook de partiële relevante gegevens van de documenten werden niet afdoende toegelicht tijdens het onderhoud in de zin van artikel 48/6, § 3, derde lid. Tot slot blijkt evenmin dat conform het vijfde lid en de samenwerkingsplicht op voldoende wijze de vastgestelde relevante gegevens van de voorgelegde stukken werden vertaald. Wat onder meer onder relevante gegevens moet worden verstaan, blijkt uit de voorbereidende werken (Kamer 2016-2017 Doc 54, 2548/1, p. 44 met niet-limitatieve opsomming). Nochtans

meent de Raad dat die stukken pertinent zijn in het kader van de beoordeling van de geloofwaardigheid van verzoeker zijn aangehaalde activiteiten als chauffeur voor de districtscommandant.

Verzoeker wijst er in het verzoekschrift terecht op dat bij de beoordeling van de geloofwaardigheid moet rekening gehouden worden met alle beschikbare bewijzen, zo ook de schriftelijke bewijzen, aangezien dat een effect kan hebben op de beoordeling van de geloofwaardigheid.

Er blijkt immers dat verzoeker tijdens zijn gehoor bij verweerder enkele details heeft verschaft aangaande deze stukken met bv. de naam van de verantwoordelijke van de opleiding, dermate dat niet kan ontkend worden dat pertinente stukken werden voorgelegd en het moet mogelijk zijn voor de Raad na te gaan of de verklaringen van verzoeker consistent zijn met de inhoud van de stukken. De aangehaalde tewerkstelling is immers een kernelement van het vluchtrelaas.

Bijgevolg komt het verzoeker toe om in een vertaling te voorzien van de stukken. De Raad leest immers eveneens in de voormelde voorbereidende werken (p. 43) : *"Het is duidelijk dat een vertaling van de door verzoeker voorgelegde stukken noodzakelijk is om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen met betrekking tot het verzoek om internationale bescherming"*.

De Raad ontkent niet dat uit de door verweerder gevoegde landeninformatie blijkt dat in Afghanistan er een hoge graad van corruptie en documentenfraude is, echter kan hij verzoeker volgen dat desalniettemin louter om die reden niet mag nagelaten worden de relevante stukken op zorgvuldige wijze te onderzoeken. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens wijst er in de zaak M.A. t. Zwitserland van 18 november 2014 in punt 62 immers op dat hij niet akkoord gaat met de redenering dat om de loutere reden dat bepaalde documenten enkel kopieën waren, die in theorie hadden kunnen gekocht worden, de vraag of de verzoeker al dan niet in staat was om te bewijzen dat hij een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM zou lopen, louter kon beslist worden op grond van de verklaringen die hij gaf in twee interviews, zonder naar de documenten te hebben gekeken. Dit gaat voorbij aan de specifieke situatie van verzoekers om internationale bescherming en hun moeilijkheden om het volledig bewijs te leveren van hun vervolging in hun herkomstlanden. De waarachtigheid van een feitenrelaas moet bijgevolg ook worden beoordeeld in het licht van de stukken die worden voorgelegd.

Tot slot stelt de Raad vast dat volgens de bestreden beslissing verzoeker ook nog tijdens het eerste onderhoud een filmpje heeft getoond op zijn gsm waarin zijn vader hem zou uitleggen hoe hij een wapen moet hanteren. De Raad kan dienaangaande niets aantreffen in het administratief dossier, zodat hij er geen kennis van kan nemen. Dit is relevant in het kader van het profiel van verzoeker, die stelt de zoon te zijn van een persoon die actief was bij de ANSF.

Wat betreft de verklaringen van verzoeker, moet de Raad vaststellen, na lezing van de twee gehoorverslagen, dat verweerder niet zonder meer kan gevolgd worden waar hij stelt dat verzoeker weinig kan toelichten over diens opleiding, de aangehaalde tewerkstelling voor de commandant of over de commandant zelf.

Aangaande de opleiding die verzoeker verklaart gevolgd te hebben, blijkt uit het eerste gehoorverslag dat hij daar gedetailleerde verklaringen kan over afleggen, zoals onder meer over de in te vullen formulieren voor het rekruteringscentrum, welk type onderzoeken hij moest ondergaan, naam van de verantwoordelijke van het rekruteringscentrum, hoe hij naar het rekruteringscentrum ging, hoe hij naar de politieacademie ging, namen van anderen die de lessen volgden, de namen en rangen van zijn leraren, de symbolen van de rangen met de specifieke tekens op de uniformen, etc.

Wat betreft de kennis van routes en dorpen waarlangs verzoeker reed toen hij met de commandant vanuit de basis de verschillende checkpoints ging bezoeken, blijkt dat verweerder daar in de beide gehoren aandacht heeft aan besteed en dat verzoeker inderdaad weinig namen van dorpen kon opsommen. Verzoeker verklaarde aan verweerder dat hij niet lang gewerkt heeft in die job en dat hij de bevelen van de commandant opvolgde. Ook al kan niet ontkend worden dat het voor een chauffeur belangrijk is de weg te kennen, kan de Raad eveneens volgen dat de mate van geografische kennis ook kan samenhangen met persoonlijke interesse, zoals verzoeker in het verzoekschrift aanvoert. Uit het eerste gehoor blijkt wel dat verzoeker gedetailleerd kan uitleggen hoe hij van het huis van de commandant naar zijn huis reed, waarbij hij de namen geeft van alle ronde punten waar hij voorbijreed (p. 12/15) en hij kan ook vrij goed toelichten waar de posten zelf gelegen waren.

Verder is de Raad op het eerste gezicht ook niet overtuigd van het motief dat verzoeker "geen enkele informatie" over de commandant kan geven waarvan hij verklaart de chauffeur te zijn geweest. Verweerder erkent zelf in de beslissing dat verzoeker zijn rang kent "en wat hij deed", daarnaast blijkt uit het gehoorverslag dat verzoeker bijvoorbeeld ook (in het tweede gehoor) de plaats kan beschrijven waar het huis van die commandant lag. Waar verweerder tot slot motiveert dat verzoeker geen kennis heeft van de taliban in het district, blijkt uit de gehoorverslagen wel dat hij namen kan geven van gekende talibancommandanten in de wijdere omgeving en een naam die hij plaatst in het district Khogyani (p.11/12 II).

De verklaringen dienen evenwel beoordeeld te worden in het licht van de stukken en de landeninformatie. Wat betreft de stukken heeft de Raad supra reeds aangehaald niet over de nodige vertalingen te beschikken om met kennis van zaken te oordelen.

Wat betreft de landeninformatie blijkt dat een kernmotief van verweerder erin bestaat dat volgens de informatie gevoegd aan het administratief dossier de Afghaanse lokale politie (ALP), waarvan verzoeker verklaarde dat hij er zich ongeveer drie maanden voor de machtsovername in augustus 2021 bij aanmeldde, sinds september 2020 geen financiering meer kreeg van de Verenigde Staten, die de kosten van de ALP op zich nam. Uit die bron van verweerder blijkt dat in april 2021 een zeer groot deel reeds ontmanteld werd en overging naar het Afghaanse leger (Afghan National Army – Territorial Forces of ANA-TF) of de Afghaanse nationale politie (ANP). Bijgevolg acht verweerder het niet geloofwaardig dat verzoeker zich in april of mei 2021 nog kon aanmelden bij de ALP, nog een badge kon ontvangen in juni 2021 en nog in dienst kon treden bij de ALP.

De Raad stelt vast dat de meest precieze van de twee bronnen van verweerder het artikel *“Disbanding the ALP – An Update: Major transition of security forces achieved during wartime, but at a cost”* betreft van 15 april 2021 van Afghanistan Analysts Network. Er is evenwel aan de basis van dit artikel enkel onderzoek gevoerd in 11 districten, waaronder geen enkel in de provincie Nangarhar, waar verzoeker zijn vluchtrelaas plaatst.

Uit deze bron blijkt bovendien dat de overgang van ALP naar ANP of ANA-TF niet overal op dezelfde wijze is verlopen en dat die overgang weliswaar “grotendeels was gebeurd” in april 2021, maar nog niet volledig. Verder leest de Raad dat de overgang ook niet voor iedereen even duidelijk was. Zo bijvoorbeeld in Jurm in Badakhshan, *“locals reported some ALP were still active as ALP, but it was hard, anyway, to tell the difference between the various armed men who were loyal to different provincial powerbrokers and appeared in various guises.”* Of verder in het rapport *“we continue our duties in the ANP” (...)* *“just our name and uniform has changed”* (p.6), of nog *“the same men were tasked with the same job (p. 9)”, “just under a different name. That is the only difference”* (p. 10).

Verder blijkt uit deze informatie dat de ALP actief was in de eigen dorpen, terwijl na de overgang in ANA-TF of ANP dit op districtsniveau werd georganiseerd (p.2). Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij zelf ook stelde niet in zijn dorp actief te zijn geweest, maar wel vanuit een basis in het district. Hij verklaarde als chauffeur de commandant te moeten brengen van Kaga (bazaar) naar de verschillende controleposten in het district Khogyani.

Bijkomend blijkt dat in de landeninformatie wordt omschreven dat de ALP bij de overgang een opleiding dienden te genieten (p. 5, 7). Mensen werden onder meer ook gescreend op slecht gedrag of een crimineel verleden (p. 4, 5), iets waar verzoeker ook gewag van maakt in zijn gehoren.

Verder wordt er in de tekst ook herhaaldelijk op gewezen dat het voor ex-ALP (bijna) niet mogelijk is om terug te keren naar hun dorp (p. 4, 6, 7, 8, 9), nu de dorpen na het vertrek van de ALP vaak in handen van de taliban zijn gevallen.

Uit de bron van verweerder blijkt aldus dat de overgang niet overal in de beschreven districten of provincies op dezelfde wijze is verlopen en dat er soms nog onduidelijkheid bestond over de inhoud van de verandering bij de bevroegde personen in de door verweerder gehanteerde bron. De Raad herhaalt dat de bron evenwel niet ingaat op de situatie in de provincie waar verzoeker stelt actief te zijn geweest. Bijkomend is het op dit ogenblik in de procedure voor de Raad onduidelijk of de beschrijvingen van verzoeker kaderen in die overgangperiode van ALP naar ANP of ANA-TF, of dat de verklaringen van verzoeker inderdaad ongeloofwaardig zijn omwille van de timing van de overgangperiode. De Raad heeft zelf evenwel geen onderzoeksbevoegdheid.

Gelet op wat voorafgaat en gelet op het gegeven dat hij niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het de Raad heden aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 30 oktober 2023 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend vierentwintig door:

A. MAES, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES